

Skød. Men i ethvert Tilfælde, jeg synes ikke, at det er rimeligt, at noget saadant indføres i Lovgivningen.

Men dertil kommer endnu, at om man end nok saa meget vil stille strenge Fordringer til Beviset for, at den, der udlægges som Barnets Fader, virkelig er Faderen, vil man kun i forholdsvis faa Tilfælde kunne være sikker paa, at han virkelig er det, fordi nemlig Forholdet er dette, som udtrykkes i en gammel Sætning, man har, at Moderen til et Barn er sikker nok, men Faderen er usikker. Det gælder naturligvis ikke i Almindelighed, men det gælder under de Forhold, her er Tale om, især naar man har en saa fortvivlet Bestemmelse som den, der er i den danske Lovgivning, og som ogsaa opretholdes her, at en Kvinde, der føder et uægte Barn, godt kan nævne flere Fædre til Barnet, flere Mandspersoner, med hvem hun har staaet i Forbindelse paa den Tid, Barnet er undfanget, og saa skulle de alle bidrage til dets Underhold. Jeg siger, at de Lande ere dog efter min Mening betydeligt fremkredne i Civilisation, som udelukke noget saa afskyeligt. Dertil hører f. Eks. det tyske Rige, hvor man slet ikke kender noget saadant, og ligesaa Sverige, hvor man ganske absolut afviser enhver Tanke om, at slikt skulde finde Sted. Men her har man det. Nu sætter jeg altsaa et saadant Tilfælde: Kvinden udlægger denne ene og siger, at det er Faderen, men kan ikke nægte, at hun samtidig har staaet i Forhold til et Par andre. Nu ved jeg meget vel, at man vil pege paa den Begrænsning, der ligger deri, at Kvinden skal aflægge Ed paa, at hun ikke i den Tid har staaet i Forhold til andre end den, hun udlægger. Men hvad Ed betyder under saadanne Forhold, kan vel nok være omtvisteligt. I alt Fald vil jeg pege paa, at selv om Manden paa staar det modsatte, og selv om det maatte være ret almindelig antaget, at hun har staaet i Forbindelse med flere, vil dog hendes Ed paa, at dette er Faderen — hvad hun ikke selv vil kunne vide —, være tilstrækkelig til, at han ikke blot skal bidrage — det siger jeg ikke noget til, det finder jeg rimeligt, han har indladt sig paa Forholdet, saa maa han bidrage —, men endog til at begrunde Arveret efter ham, naar Lovens øvrige Betingelser opfyldes.

Med Hensyn til Kapitel 4 skal jeg indskrænke mig til at nævne, at jeg aldeles ikke kan billige den Bestemmelse, at de særlige Regler om Hemmeligholdelse af Navne paa Mødre, der føde paa den kongelige Fødselsstiftelse, ophæves. Det er sikkert meget rigtigt, hvad der er anført i den Erklæring fra den kongelige Fødselsstiftelse og Overakkuchøren, som ledsagede Forslaget i Fjor; de Grunde, som der ere anførte, finder jeg meget bifaldsværdige. Og om man end kunde gaa med til, hvad den ærede Minister havde foreslaaet i Lovforslaget i Fjor, at et Barn i alle Tilfælde skal have Lov til ved Henvendelse paa den kongelige Fødselsstiftelse at faa at vide, hvem dets Moder er, er der dog herfra et meget langt Spring til at sige, at al Hemmeligholdelse af Moderens Navn skal være ophævet.

I Kapitel 5 indeholdes adskillige ny Regler om Fastsættelse og Erhvervelse af Underholdsbidrag. Der er navnlig en Bestemmelse, som i og for sig kunde synes overmaade tiltalende og god, men som dog vistnok indeholder ikke ringe Fare. Det er den Regel, at en Kvinde, som med Erklæring fra en autoriseret Læge eller praktiserende Jordemoder godtgør, at hun er besvangret, og indenfor hvilket Tidsrum Barnets Avling maa antages at være foregaaet, straks kan kræve Sag anlagt mod den, hun udlægger som Barnefader, kan gøre det paa hvilket som helst Tidspunkt og faa ham foreløbig tilpligtet til at betale de Bidrag, der behøves til Barsel-færden, og hvad dermed staar i Forbindelse. Af den ærede Minister var det oprindelig foreslaaet, at den sjette Svangerskabsmaaned skulde være forløben; det kunde lade sig høre, det vilde jeg finde rimeligt. Men jeg finder det meget uheldigt ganske at ophæve ethvert Hensyn til Tidspunktet, naar Spørgsmaalet er om, hvornaar Sagen kan anlægges, hvad man her har gjort. Og hvorfor? Fordi selve Diagnosen af Svangerskabet er meget vanskelig. Jeg skal henvisse til et udmærket, fortrinligt Skrift, som ganske nylig er udgivet af Professor Pontoppidan: „Retsmedicinske Forelæsninger og Studier“. Der siger han om dette Punkt, at absolut Sikkerhed for Graviditeten har man først i den sjette Maaned. Hvis man vedtager